

РЕШЕНИЕ

№ 8086

гр. София, 21.12.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 25.11.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николина Янчева

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2858** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е след изпращане на делото от ВАС по подсъдност на АССГ във връзка с изменение на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 17 от 06.03.2015 г. Производството е образувано по жалба на Е.М. ЕАД срещу Решение № КМ-1 от 13.03.2014 г. на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, сега Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, в частта по т. 1.2.

С определение от 01.07.2015 г., при условията на чл. 213 ГПК, е присъединено адм.д. № 4547/2015 г. по описа на АССГ, образувано по жалба на Е. Ф. О. срещу същия административен акт и в частта, предмет на производството (т. 1.2).

С определение от 15.09.2015 г., при условията на чл. 213 ГПК, е присъединено адм.д. № 3906/2015 г. по описа на АССГ, образувано по жалби на С. И. Т. 2010 О., С. О., М. И. Е., Ф. Е., Т. С. Е., Т. И. 2008 О., Я. С. Е., К. С. Е., К. 3 С. Е., А. Е., Е. Г. - БГ О., В. С. У. Е., Т. Е., А. С. Е., С. И. Т. Е., В. Е., Е. 1 Е., П. С. Е., С. 2010 Е., А. Е., С. Е., ГН С. Е., Д. Е., М. С. Е., М. Е., С. Е., Ц. С. Е., М. П. Е., ЦПЛ - Б1 С. Е., Х. Е., Т. Е. П. Е., Р. Е., М. Е. Е., Е. Е., БЦ Е. Е., К. СИ ЕМ И. Е. срещу същия административен акт и в частта, предмет на производството (т. 1.2).

В жалбите се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение в частта на т. 1.2, поддържа се допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби.

Жалбоподателите, редовно уведомени, се представляват в о.с.з. от пълномощниците си, които поддържат жалбите. Жалбоподателят Е.М. ЕАД претендира присъждане на разноски. Не представя списък на разноските по чл. 80 ГПК. Депозират писмени бележки.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране, правопреемник на издателя на акта ДКЕВР, чрез процесуалния си представители юрк. Р. поддържа неоснователност на жалбите и моли за тяхното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Заинтересованите страни [фирма] и Е. С. О., редовно призовани, не изпращат представители в открито съдебно заседание и не изразяват становище по жалбите.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие по делото и не изразява становище за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания за незаконосъобразност, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От представените от страна на жалбоподателите писмени доказателства се установява, че същите са производители на електрическа енергия от слънчева и вятърна енергия, присъединени към електроразпределителните мрежи, което обстоятелство не е спорно по делото.

С правната норма на чл. 84, ал. 2 ЗЕ, законодателят урежда нормативно задължение за производителите на електрическа енергия (вкл. и за производителите на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници, които продават електрическа енергия на обществения доставчик или на крайния снабдител) за сключване на договори за достъп с оператора на електропреносната мрежа и/или с оператора на електроразпределителна мрежа, в които се уреждат правата и задълженията на страните във връзка с диспечирането, предоставянето на студен резерв и допълнителни услуги. § 197, ал. 1 на ПЗР на ЗЕ предвижда производителите на електрическа енергия, които при влизането в сила на З. (ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) не са сключили договори за достъп с оператора на електропреносната мрежа и/или с оператора на електроразпределителна мрежа, в срок до два месеца от влизането в сила на закона да сключат договори за достъп до електропреносната, респ. до електроразпределителната мрежа, поддържана от съответния оператор. В случай, че в този срок не е сключен договор за достъп, операторите на тези мрежи могат да поиска от КЕВР да определи изискванията за достъп до сключването на този договор (§ 197, ал. 2 от ПЗР на ЗЕ). В тази връзка в компетентността на КЕВР се включва определяне на цените за достъп и/или за пренос през електропреносната мрежа, респ. за достъп и/или за пренос през електроразпределителната мрежа (арг. чл. 30, ал. 1, т. 10 и т. 13 ЗЕ и по аргумент за противното на чл. 30, ал. 2 ЗЕ). Упражнявайки тази своя материална компетентност, с Решение № Ц-33/14.09.2012 г. ДКЕВР (сега КЕВР) е определила, считано от 18.09.2012 г., временни цени за достъп до преносните и разпределителните мрежи за производителите на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници, ползващи преференциални цени.

С влезли в сила решения на ВАС (Решение № 3556 от 13.03.2013 г., постановено по

адм. д. № 12403/2012 г., IV о., оставено в сила от 5-членен състав с Решение № 11523 от 16.09.2013 г. по адм. д. № 5751/2013 г.; Решение № 4604 от 3.04.2013 г., постановено по адм. д. № 12456/2012 г., IV о., оставено в сила от 5-членен състав с Решение № 10545 от 11.07.2013 г. по адм. д. № 6073/2013 г., Решение № 4753 от 4.04.2013 г., постановено по адм. д. № 12424/2012 г., IV о., оставено в сила с Решение № 12582 от 01.10.2013 г. на 5-членен състав на ВАС по адм. д. № 7228/2013 г., Решение № 5382 от 17.04.2013 г., постановено по адм. д. № 1239/2013 г., IV о., оставено в сила с Решение № 13745 от 22.10.2013 г. на ВАС по адм. д. № 8054/2013 г., 5-членен с-в и др.) Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР е отменено в неговите обжалвани части по подадени жалби от дружества – производители на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници, които са адресати на този административен акт.

ДКЕВР е приела Решение № Ц-6 / 13.03.2014 г., с което са утвърдени окончателни цени за достъп до електропреносната и електроразпределителните мрежи.

Доколкото решение № Ц-33 на ДКЕВР установява временни цени, то при евентуална разлика с приемането на окончателните цени /установени с Решение № Ц-6/13.03.2014г./ не е изключено да е налице разлика в дължимото и платеното, която разлика да подлежи на връщане. В тази връзка законодателят е предвидил възможността за прилагане на компенсаторни мерки, които отново са в компетентността на КЕВР /чл. 32, ал. 4, пр. 2 ЗЕ/. В изпълнение на това свое правомощие ДКЕВР (сега КЕВР) е приела оспореното в настоящото производство Решение № КМ-1/13.03.2014 г., с което Комисията е определила компенсаторни мерки за производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, които не са оспорвали Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР, както и за тези, по отношение на които към датата на постановяване на Решение № Ц-6/13.03.2014 г. няма влезли в сила съдебни решения за отмяна на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР. Не са адресати на същото решение (видно от неговото съдържание) производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, които са оспорвали Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР и по отношение на които към датата на постановяване на Решение № Ц-6/13.03.2014 г. са постановени влезли в сила съдебни решения за отмяна на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР.

Не е спорно, че жалбоподателите са адресати на т. 1.2. от Решение № КМ-1/13.03.2014 г. в качеството им на производители на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, присъединени към електроразпределителните мрежи, които не са оспорвали Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР.

За да постанови Решение № КМ-1/13.03.2014 г. в частта му по т. 2.1. в мотивите на административния акт ответникът е приел, че отмяната на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. от ВАС има обратно действие, поради което за обвързаните от съдебните решения страни временните цени следва да се приемат като изначално несъществуващи. Отчел е, че според ЗЕ и Наредба № 1 от 18.03.2013 г. за регулиране на цените на електрическата енергия компенсаторният механизъм се отнася за разликата между временни и окончателни цени, а в настоящата хипотеза временни цени няма. Поради това ответникът е приел, че компенсаторните мерки не следва да се отнасят до производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници, които са страни в производства по оспорване на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. и към датата на постановяване на решението за окончателни цени съдебните решения по оспорването са влезли в сила. Отбелязано е, че за тези производители съществува правна

възможност да предявят искове срещу операторите на съответните мрежи съгласно действащото гражданско законодателство.

С тези мотиви КЕВР е приела Решение № КМ-1/13.03.2014 г., с което (т. 1.2.) е определила компенсаторни мерки единствено за производителите на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия, които не са оспорвали Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР, както и за тези, по отношение на които към датата на постановяване на Решение № Ц-6/13.03.2014 г. няма влезли в сила съдебни решения за отмяна на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбите са процесуално допустими – подадени са от надлежни страни и срещу подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност административен акт. Липсват доказателства за датата на съобщаване на административния акт на жалбоподателите, поради което съдът приема, че жалбите са подадени в срок.

Разгледани по същество, жалбите са основателни.

Решение № КМ-1/13.03.2014 г. е издадено от компетентен административен орган в рамките на предоставената му материална (предметна) компетентност и в предписаната от закона форма. Противно на твърденията на жалбоподателите, актът е издаден при липса на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които могат да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират неговата отмяна.

Решението според настоящия съдебен състав противоречи на материалния закон поради следното:

Решенията, с които КЕВР определя цени за предоставяни от операторите на преносни и разпределителни мрежи услуги – вкл. и за достъп до поддържаните от тях мрежи, нормата на чл. 36а, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗЕ обявява изрично за индивидуални административни актове по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Предвид съществуването на тези изрични правни норми, доводите на жалбоподателите за характера на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР (сега КЕВР) като общ административен акт, основани на съдържанието на властническото волеизявление и неопределения, но определяем кръг адресати, съдът намира за неоснователни.

Материалната законосъобразност на Решение № КМ-1/13.03.2014 г. в оспорената му част (т. 1.2.) е обусловена от отговор на един правен въпрос, свързан със субективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебни решения, отменящи един индивидуален административен акт - Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР (сега КЕВР), с което са определени временни цени за достъп до преносните и разпределителните мрежи за производителите на електрическа енергия от възобновяеми енергийни източници, ползващи преференциални цени.

Установи ли се, че тези отменителни съдебни решения действат спрямо всички, то липсва основание за различен правен подход при уреждане на отношенията, възникнали от разликата между временните и окончателни цени за достъп до електропреносната и електроразпределителните мрежи за двете категории (според класификацията на КЕВР) производители на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия – първата: които не са оспорвали Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР, както и за тези, по отношение на които към датата на постановяване на

Решение № Ц-6/13.03.2014 г. няма влезли в сила съдебни решения за отмяна на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР и втората: които са оспорвали Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР и по отношение на които към датата на постановяване на Решение № Ц-6/13.03.2014 г. са постановени влезли в сила съдебни решения за отмяна на Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР.

Разрешението на горния правен въпрос е изрично уреден в правна норма, императивна по своя характер: чл. 177, ал. 1, изр. 2 АПК очертава субективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебно решение, отменящо или изменящо оспорен индивидуален административен акт, като предвижда, че в тези две хипотези (отмяна или изменение на акта) решението има действие по отношение на всички. Тази правна норма – ясна, до степен, изключваща необходимостта от всякакво тълкуване, задължава всички правни субекти да се съобразят с предвиденото в нейната диспозиция правило за поведение. С издаването на Решение № КМ-1/13.03.2014 г. в оспорената му част (т. 1.2.) ответникът не само не е сторил това, напротив – формирал е становище относно субективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебните решения на ВАС, отменящи Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР, което не само не намира опора в позитивното право, а напротив – директно противоречи на нормата на чл. 177, ал. 1, изр. 2 АПК и обосновава неговата материална незаконосъобразност по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК.

Съдебните решения на ВАС, с които се отменя Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР са конститутивни по своя характер – променят съществуващото правно положение с отмяната на оспорения индивидуален административен акт, като прекратяват с обратна сила всички (арг. чл. 177, ал. 1, изр. 2 АПК) административни правоотношения, възникнали с него и създават нови правоотношения по повод признатото чрез изменението на акта субективно право или задължение. Като последица от тези конститутивни съдебни решения с обратна сила са се заличили всички права и задължения, които Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР е създавало за субектите по т. 2.1. (в т.ч. жалбоподателите в производството) в качеството им на адресати на отменения акт, а не в качеството им на страни в развилите се пред ВАС съдебни производства (арг. чл. 177, ал. 1, изр. 2 АПК). Прекратяването с обратна сила на възникналите с Решение № Ц-33/14.09.2012 г. на ДКЕВР административни правоотношения дерогира компетентността на КЕВР да прилага компенсаторни мерки по реда на чл. 32, ал. 4, пр. 2 ЗЕ (каквито е приложила с оспореното в рамките на настоящото производство решение), доколкото въвеждането на компенсаторните мерки винаги предполага наличие на влезли в сила временни, а по-късно и окончателни цени. Липсата на една от тези две категории (каквато е процесният случай с отменени временни цени) има двойко правно действие: от една страна сочи на липса на елемент от фактическия състав на чл. 32, ал. 4, пр. 2 ЗЕ, при който възниква компетентността на КЕВР да прилага компенсаторни мерки, а от друга: опразва от съдържание въведените компенсаторни мерки, доколкото изначално липсва една от двете задължителни величини, чиято разлика в абсолютните им стойности компенсаторната мярка следва да преуреди. Последното разкрива и още един порок на оспореното решение на КЕВР – противоречие с целта на закона.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира Решение № КМ-1/13.03.2014 г. в оспорената му част (т. 1.2.) за незаконосъобразно, като противоречащо на материалния закон и несъответно на целта на закона, които пороци обосновават

неговата незаконосъобразност, респективно – основателност на депозираните жалби. На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенцията на жалбоподателя Е.М. ЕАД за присъждане на разноски. Същият не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя Е.М. ЕАД следва да бъдат присъдени разноски в размер на 50,00 лева – заплатена държавна такса. Доказателства за платено адвокатско възнаграждение на адв. Р. И. не са представени, поради което претенцията за разноски следва да бъде уважена единствено до размера на заплатената държавна такса.

Предвид изхода на спора и по аргумент за противното на чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК, на ответника не се дължат разноски (претендирано юрисконсултско възнаграждение), като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалби на Е.М. ЕАД, Е. Ф. О., С. И. Т. 2010 О., С. О., М. И. Е., Ф. Е., Т. С. Е., Т. И. 2008 О., Я. С. Е., К. С. Е., К. 3 С. Е., А. Е., Е. Г. - БГ О., В. С. У. Е., Т. Е., А. С. Е., С. И. Т. Е., В. Е., Е. 1 Е., П. С. Е., С. 2010 Е., А. Е., С. Е., ГН С. Е., Д. Е., М. С. Е., М. Е., С. Е., Ц. С. Е., М. П. Е., ЦПЛ - Б1 С. Е., Х. Е., Т. Е. П. Е., Р. Е., М. Е. Е., Е. Е., БЦ Е. Е., К. СИ ЕМ И. Е. **Решение № КМ-1 от 13.03.2014 г.** на Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, сега Комисия за енергийно и водно регулиране, в частта на т. 1.2.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], кв. Индустриален сумата от 50,00 (петдесет) лева – разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: